

Şiddet kültürüne son vermek için

Dün Dolmabahçe Sarayı'nda, Meclis'te kurulmuş bir komisyonla birlikte basın toplantısı yaptık.

15 Şubat 2005'te arkadaşlarımla birlikte vermiş olduğum bir araştırma önergesi, Meclis'te oy birliğiyle kabul edilmiş ve bir komisyon kurulmuştu.

Önergemiz "**Gençlik ve Artan Şiddet**" konusunun bir Meclis araştırmasına konu edilmesi talebimizi içeriyordu.

Sonunda İstanbul Milletvekili **Halide İncekara** başkanlığında bir komisyon kuruldu ve bu komisyon Türkiye'nin dört bir yanına giderek, uzmanlarla işbirliği yaparak konuyu enine boyuna inceledi.

Dün de komisyonun ve onların nazik davetiyle önerge sahibi olarak benim, bu konuyu medya, sanat ve kültür dünyasıyla paylaşma toplantısı düzenlendi.

Yararlı bir toplantı olduğunu söyleyebilirim.

Yakında komisyonun raporu da yayınlanacak.

***

Şiddet yadsınamayacak, görmezden gelinemeyecek bir biçimde gündelik hayatımıza egemen oldu.

İnsanların sokağa çıkmaktan korktuğu ve yüksek duvarların arkasına saklanarak yaşadığı bir ortam istemiyorsak, hep birden bu konuya eğilmemiz şart.

Bazı çevrelerin dillendirdiği "**Türkiye zaten bir şiddet diyarıdır!**" görüşüne katılmıyorum.

Çünkü benim çocukluğumda Ankara, uygar ve nazik insanların yaşadığı, sokakta karşılaşanların bile birbirine kibar davrandığı ve tehlikesiz bir kentti.

Arada bir işlenen bazı suçlar da garip bir sapkınlık olarak basında günlerce yer alırdı.

Cinayet işleyenler "**Salacak canavarı**" gibi çeşitli isimlerle anılır ve unutulmazdı.

Kaybolan kız çocuğu **Ayla**, çok uzun bir süre Türk basınının manşetlerinden inmemişti.

Şimdi basın, her gün işlenen onlarca vahşi suçu yazmaya bile yetişemiyor.

Amerika gibi seri katiller mi üretmedik, sokak çeteleri mi, zevk için adam öldürenler mi...

Milli maçlardan sonra havaya ateş edip balkonlardaki çocukları vuran psikopatlar, annelerini babalarını doğrayanlar, kapkaç yaparken kol bacak koparanlar, üç kuruş için taksi şoförü öldürenler, yol verme kavgasında iki kardeşi denize atıp boğanlar, öz kardeşinin kafasını kesenler... Say sayabildiğin kadar.

Şimdi Meclis bu konuya büyük bir duyarlılıkla el koymuş bulunuyor ama toplantıda da belirtildiği gibi sadece siyasi çabayla bu sorun çözülmez.

Şiddetin sindirilmesi ve tekrar insanca yaşama dönülmesi için siyasetin, medyanın, kültürün, sanatın, devlet kurumlarının el ele vermesi ve şiddet denilen belayı dışlaması gerekiyor.

Hatırlayanlarınız vardır: 1995 yılında yine böyle bir çabayla televizyonlardaki şiddet içeren programlara karşı bir imza kampanyası düzenlemiş ve bir ayda dört yüz bin imza toplamıştık.

Bu imzaları dönemin Cumhurbaşkanı'na ve yetkililere götürdük.

Ama bütün sivil toplum çabaları gibi bu büyük girişim de sonuçsuz kaldı.

Umarım bu sefer böyle olmaz. Unutmayalım; biz şiddet sorunuyla ilgilenmezsek, şiddet eninde sonunda bizimle ilgilenecektir.